

Tandari Éva

Talán eltűrjük...

... s holnap újra fénylik a Betlehemi Csillag,
hogy három napig éljen a Szeretet.

– Újra elővesszük a megszokott kendőt,
törölni véle a tavalyi könnyeket ...

Most három napig újra „testvér” lesz,
ki a fagyott rögre hajtja le fejét,
ki a mocsok, és szenny mélyén keresi ...

– Nem Istent, de falásnyi kenyerét ...!

Most ritkábban csattan tán a pofon,
ha a szenvedő felénk nyújtja kezét,
és elalszik tán a gúny; a sértés
– ha ránk emeli fagy-marta, vérekes szemét

Talán megszólal bennünk egy dal,
melynek a pénz nyomta el eddig ütemét,
s talán eltűrjük, ha a nyomorult vélünk
hallgatja az Újszülött Élő Üzenetét ...

Igen, kedves Olvasóink: ahogy azt Önök is tudják, idén újra felfénylik a Szeretet Csillaga, azaz a Betlehemi Csillag, amely a Jászolhoz vezető Utat hivatott megmutatni. S nem csak a pásztoroknak: kétezer éve – mindannyiunknak, akik e Föld színén élünk.

De amint sajnós azt is tudják: e Csillag valóban csak három napig él. No, nem a Valóságban: csupán a mi szíveinkben, lelkeinkben s tudatunkban.

Nem hiszik? Akkor arra kérem Önöket: menjenek ki az utcákra – terekre. Nem: nem az alatt a kurta három nap alatt, míg a karácsony, vagyis a Szeretet tiszteletére és ünnepére felállított sátrak állnak! Nem: akkor, amikor már véget ér e „szeretetlenben” töltött három nap, és nézzék meg, hogy s mint élnek az Ünnepek múltán azok, akik csak emlékeikből, vagy a három nap során osztályrészükül jutott, már-már igazi, Egi Csodának tűnő odafigyelés, Szeretet és egymás iránti, hadd ne mondjam: köteles Embertársi Törődés és odafigyelés asztaláról lehullott morzsákat csipeggették fel: a Hajléktalanok...

Annak a Szeretetnek tán csak véletlenszerűen megmaradt morzsáit, amely, érzésem szerint, alanyi jogon járna nekik is, éspedig az év minden napján. Hogy nem szolgálnak rá? Hogy vadak, durvák, piszkosak, hogy képtelenség velük kommunikálni?

Ha ez így van is; annak oka épp a Szeretet hiányában, annak esetlegességében, s a véletlenszerűen osztályrészükül jutó Szeretet-morzsa elvesztésének... Nem! Nem *félelmében*: biztos, tapasztalati úton szerzett fájdalmas és keserű megismerésében, s a Holnapok teljes és tökéletes kilátástalanságában keresendő.

S hogy miért mondom mindezt? Hogy milyen okon s jogon nyilatkozom azok nevében, akik Otthonuk elvesztésével mintha EMBER-joguk is elveszítették volna az átlag-emberek szemében s érzéseiben? Hogy milyen alapon vetem el pont én a „ne ítéld, hogy meg ne ítéltessél” nagy és tiszta, jézusi Tanítását?

Nos: e sorok írója maga is nyolc hosszú esztendőn át élte a hajléktalanok életnek alig is nevezhető „életét”, amelyekre a fagyott kezeknél - lábaknál, a sejt-emlékezetben megőrzött keserveknél is élénkebben emlékeztetnek a tudatban: az elmében, a szívben s a lélekben megőrzött, tán soha el nem múló, mert e Föld világában még gyógyíthatatlannak maradó, s már holtig vérző sebek, amelyek épp az Ünnepek alatt (és miatt) sajognak még inkább...

Tandari Éva